

ANALIZA: SLOBINA OSVETA

Author: IWPR

Slobodan Milosevic nastoji da se osveti Srbiji za sva ponizenja koja su naneta njemu i njegovoj porodici.

Slobodan Milosevic je na pocetku sudjenja javno proklamovao da mu je misija

da "razbije Tribunal" i "razoblici odgovornost zapadnih politicara i vlada

za rasturanje bivse Jugoslavije" i zlocine koji su, u tom procesu,

pocinjani protiv sadasnje Jugoslavije i, narocito, Srbije.

Za sada, posle samo 22 dana sudjenja i 20 saslusanih svedoka, prerano je za

ocene koliko je Milosevic uspesan u toj svojoj misiji. No moglo bi se, vec,

primetiti da je znatno uspesniji u jednoj drugoj misiji, koju se istina

uzdrzao da javno proklamuje.

Miloseviceva "tajna misija" je da se osveti Srbiji i pokusa da je, iz Haga,

vрати tamo gde je bila tokom 13 godina njegove vladavine. U toj misiji

Milosevic ima samo jednog svesnog saucesnika: svoju suprugu Miru Markovic,

poznatu upravo po naglasenoj osvetoljubivosti. Svi ostali koji su ukljuceni

u njegovu odbranu, kako u Srbiji (Socijalisticka Partija Srbije, Udruzenje

"Sloboda") tako i u svetu (takozvani Medjunardni komitet za odbranu

Slobodana Milosevica, su nesvesni saucesnici u Slobinoj i Mirinoj licnoj

osveti Srbiji.

Razloga za osvetu je mnogo: "biracka izdaja" na predsednickim izborima septembra 2000; svrgavanje s vlasti u ulicnoj revoluciji 5 October 2000; hapšenje i držanje u beogradskom zatvoru april-jun 2001; ekspresni i ponižavajući transfer u Hag 28 June 2001. Konacno, ali ne i najmanje vazno, "nedostojanstveni tretman" njegovih najblizih - supruge Mire, cerke Marije i sina Marka - na koji se Milosevic zalio i u svojoj uvodnoj reci na pocetku sudjenja.

Iz njegovih dosadasnjih nastupa u tribunalu - kako u pred raspravnoj fazi tako i na samom sudjenju - mogu se uociti konkretna tri cilja Miloseviceve osvetnicke misije.

Njegov prvi cilj je da posvadjia Srbiju iznutra, odnosno podeli je na "patriote" i "zapadne lakeje." Nije propustio ni jednu priliku da vladajucu koaliciju u Srbiji koja ga otpremila u Hag opise kao "lakeje", "marionete" i "izdajnike" u sluzbi zapadnih vlada, kojima se on - Milosevic - "patriotski" suprostavio na putu "uspostavljanja dominacije nad Balkanom", pa su ga zato te zapadne vlade (a ne srpski biraci) srusili sa vlasti.

Da je Milosevic prilicno uspesan u realizaciji tog prvog cilja svoje osvetnicke misije svedoci, pored ostalog, i sadasnja "psiho-politicka drama" oko americkog roka Srbiji za uspostavljanje "pune saradnje" sa

tribunalom, a u prvom redu za transfer optuzenih, od cega zavisi dalja

finansijska pomoc Beogradu. Prosle godine je, upravo na dan isteka tog roka

(31. mart), Milosevic uhapšen i smesten u beogradski zatvor, sto je bila

prva etapa na njegovom putu u Hag, gde je stigao noc uoci isteka drugog

roka (29. juli), od cijeg je ispunjenja zavisilo americko ucesce na

Donatorskoj konferenciji u Briselu.

Ovog puta je, medjutim, rok prosao bez ocekivane akcije Beograda i americka

pomoc Srbiji je privremeno zaledjena. A hapsenja i transferi su izostali

upravo zbog toga sto premijer Srbije Zoran Djindjic - za razliku od prosle

godine kada je nalozio hapsenje Milosevica i njegovu predaju tribunalu -

nije hteo da ponovo na sebe prihvati ulogu "izdajnika" i "lakeja", vec je

na svaki nacin nastojao da u to uvuce i "patriotskog" predsednika

Jugoslavije, Vojislava Kostunicu. U cemu je, cini se, i uspeo, posto je

"patriotsko krilo" oko jugoslovenskog predsednika pristalo na hitno

usvajanje zakona kojim ce se regulisati predaja optuzenih tribunalu.

Djindjic, jasno, ne zeli da na predstojece izbore izlazi kao vodja liste

"izdajnika", ostavljajuci Kostunici da predvodi "patriote."

Drugi cilj Miloseviceve osvetnicke misije je da ponovo posvadja Srbiju sa

susedima, odnosno da zaustavi proces pomirenja i normalizacije odnosa, pre svega sa Bosnom i Hercegovinom i Hrvatskom. Kosovo je poseban slucaj, ne samo zbog cinjenice da proces pomirenja tamo jos nije ni poceo, vec i zbog teskog nasledja srpsko-albanskih odnosa koje je prethodilo ne samo zlocinima iz 1998-1999 vec i Milosevicevom usponu na vlast. No, ako uopste postoji nada u pomirenje i koegzistenciju, Milosevic je iz Haga uspesno gusi predstavljajuci Albance kao "teroriste", "patoloske ubice", pripadnike "narko-mafije", "svercere" oruzjem, drogom ili cigaretama, ispoljavajuci neskriveni prezir prema njihovoj kulturi, tradiciji, porodicnim odnosima, religiji... Sve sto Milosevic kaze u Hagu kosovske Albance samo ucvrscuje u uverenju da je njihova buducnost izvan Srbije.

Ono malo sto je na planu pomirenja i normalizacije odnosa Srbija posle Milosevica postigla sa Hrvatskom i Bosnom i Hercegovinom, naci ce se na ozbiljnoj probi kada pocne dokazni postupak po tim optuznicama. U svojoj uvodnoj reci Milosevic je vec nagovestio kako ce se braniti od optuzbi za genocid u Bosni i Hercegovini i zlocine protiv covecnosti u Hrvatskoj: tako sto ce svu odgovornost prebaciti na "ustase" u Hrvatskoj i "islamske fundamentaliste" u Bosni i Hercegovini, koji su pripremali "novi genocid" nad Srbima.

Ne radi se samo o tome sto ce Milosevic, takvom odbranom, otvoriti rane koje su tek pocele da zaceljuju i sto ce zrtve to doziveti kao izrugivanje i dodavanje soli na rane. Istovremeno, Milosevic ce time u delu svog naroda podgrejati mit o nevinosti i zrtvovanju, prodajuci im lazne oprostajnice greha i otezavajuci neumitno suocavanje sa prosloscu i odgovornoscu za zlocine koji su pocinjeni u njihovo ime.

Konacno, treci cilj Miloseviceve osvetnicke misije je da ponovo posvadjaja Srbiju sa "ostatkom sveta" i vrati je u izolaciju u kojoj je bila tokom najveceg dela njegove vladavine. Na tome Milosevic predano radi jos od prvog pojavljivanja pred tribunalom, predstavljajuci sebe i "svoj narod" kao zrtvu globalne zavere u koju su, pored NATO i njegovih zemalja-clanica na celu sa USA, Nemaackom i Velikom Britanijom, ukljucene jos i UN - kako sa svojim "laznim tribunalom" koji je "jos jedan od instrumenata porobljavanja", tako i sa UNMIK pod cijim se okriljem "na Kosovu nastavljaju zlocini nad Srbima."

Svoju paranoidnu sliku sveta koju pokusava da iz Haga projektuje na svoje bivse podanike Milosevic je prilagodio svetskim trendovima, pa je sa pocetnog ukazivanja na "globalizam kao novi kolonijalizam" (koji se urotio

protiv njega i Srbije), posle 11. septembra 2001 presao na raskrinkavanje "teroristicke internacionale" koja povezuje bivseg americkog predsednika Klintona, Osamu bin Ladena i njegovu organizaciju Al Kaida, "islamske fundamentaliste" u Bosni, "albanske teroriste" na Kosovu, nemacke obavestajce i jos neke zapadne tajne sluzbe.

Takve teorije zavere izazivaju podsmeh u zapadnim medijima pa i u samohaskoj sudnici (vidi Esdaunov komentar in Tribunal update br. 258), ali "imaju prodju" kod dela Milosevicevih bivsih podanika. Iz istih razloga iz kojih "prolazi" i svaljivanje krivice na druge - hrvatske "ustase", bosanske "fundamentaliste" ili albanske "teroriste" - jer nudi lazni oprostaj.

U Beogradu vole da kazu kako su "Srbi najvece Miloseviceve zrtve." Oni to, svakako, nisu. Ne jos, ali on nastavlja da i iz Haga radi na tome, u zelji da se osveti za sva ponizenja koja mu je, kao i njegovim najdrazima, od septembra 2000 do danas priredio "nezahvalni narod."

Mirko Klarin je visi urednik IWPR za pitanja tribunala za ratne zlocine i glavni urednik novinske agencije SENSE.

Location: [Balkans](#)
[Macedonia](#)
[Albania](#)
[Serbia](#)

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/analiza-slobina-osveta>